

Yazı dondu. Bayram trafiğinden beynim mefluç, kelimelerim mahpus. Eve hırsız girdi, *bizim eve hangi karakol bakıyor* diye onikinci telefonumu ederken eve *polis girdi* dedim, güldüler, polisin teşhis teklifinden mülhem insanlara Bezgin Bekir hikayeleri anlattım, ona da güldüler.

Bezgin Bekir bir hırsızlığa tanık olmuş, polis karakola götürüp önüne şüpheli resimlerinin olduğu kocaman bir albüm koymuş... Bezgin Bekir bir albüme bakmış, bir de polise, ben yaptım demiş.

Hırsızlıktan korunmanın emin yolunun çalınacak bir malı olmamak olduğunu yeniden öğrenmiş olduk. Ortalığın dağılması olmasa pek dert değil, gelip isteseler daha verimli bile olabilirdi herkes için. En azından eski bilgisayarları verirdim. Misafirin çantasından aldıkları otuz liradan fazlasını da alabilirlerdi.

Dört metrelik boşluğa bakan duvardan kaçmak için keçilik yapmak gibi riskleri de yok.

Dahası memleketin hırsız bile bi acayip, eline bir fener al da gel, ışığı açmış ayna gibi görünüyor geldiğimizde, idrak edemedik. Tuhaf bir akşamdı. Ayrıca hikaye etmek lazım.

Sıkıldım. Ara sıra yükselen depresyonlarımdan biri, velakin bu sefer ilaç niyetine oturup iki aylık *paşayı* seyrettiğim için olacak, biraz daha uzun sürdü. Onu seyrederken memnunum halimden, içimden başka bir şey yapmak gelmiyor, elimde tesbih, sallanan sandalye, göbeğimde veya beşiğinde uyuyan F- ve ben. Sabahtan akşama geçebilir böyle, akşamdan sabaha... Doktora denen illete yeniden başladım, onun etkisi de olabilir bu *duygudurumumda*.

Hayatıyla ne yapacağına karar veremeyen insan psikolojisini yeniden tadıyoruz. Zaman zaman gelir, kısa vadeli, üç beş aylık bir hedef bulunur, onun bitimine kadar ertelenir. Bu sefer öyle olmasın istiyorum. Daha uzun vadeli olsun, daha uzun huzur dolsun, ellerim klavyede daha sakin gezinsin, fikirler yerini bulsun, çalışsın, bir işe yarasın, zaman sakalımı tarasın istiyorum.